<u>ទំព័រទី១</u>៖ **ទស្សនាវដ្ដី "និប៉ុនិកា" លេខ៣៣**

ដំណើរឆ្លងកាត់អក្សរសិល្ប៍ជប៉ុន

<u>ទំព័រទី២</u>៖

ទស្សនាវដ្ដីលេខ៣៣នេះ និយាយអំពី "**ដំណើរឆ្លងកាត់អក្សរសិល្ប៍ជប៉ុន**"

អក្សរសិល្ប៍មិនមែនគ្រាន់តែជាការអានទេ។ វាក៏ផ្ដល់កន្លែងសម្រាប់ការផ្លាស់ប្ដូរវប្បធម៌ផងដែរ។ អ្នកត្រូវបានអញ្ជើញឱ្យធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រឿងជប៉ុនបុរាណ និងទំនើប ជាមួយនឹងសៀវភៅរឿងដែលអ្នកចូលចិត្តនៅក្នុងដៃរបស់អ្នក។

និប៉ុនិកា ត្រូវបានបោះពុម្ពជាភាសាជប៉ុន និងប្រាំមួយភាសាផ្សេងទៀត រួមមានភាសាអារ៉ាប់ ចិន អង់គ្លេស បារាំង រុស្ស៊ី និងអេស្ប៉ាញ ដើម្បីណែនាំទៅកាន់ពិភពលោកអំពីប្រជាជន និងវប្បធម៌ជប៉ុនសព្វថ្ងៃនេះ។

ចំណងជើងទស្សនាវដ្ដី និប៉ុនិកា មានប្រភពមកពីពាក្យ "និប៉ុន" ពាក្យជប៉ុន ដែលមានន័យថា ប្រទេសជប៉ុន។

សារមន្ទីរវប្បធម៌កាដុកាវ៉ា ក្នុងខេត្តសៃតាម៉ា ដែលមានធ្នើរសៀវភៅដូចរោងមហោស្រព ដូចរូបភាពនៅលើគម្រប និងមានការតាំងពិព័រណ៍ផ្សេងៗ ©Kadokawa Culture Museum

រូបថតនៅគម្របដោយ៖ RK/@rkrkrk

<u>ទំព័រទី៣</u>៖

"រឿងនិទានរូបភាពរមូរហ្គេនជិ" (ហ្គេនជិម៉ុណុហ្គាតារីអិម៉ាគិ) តាកិកាវ៉ា វគ្គទី២

ការប្រមែប្រមូលដោយ៖ សារមន្ទីរសិល្បៈតុគឹហ្គាវ៉ា ©The Tokugawa Art Museum Image Archive/DNPartcom

មាតិកា

- ស្វែងយល់អំពីប្រលោមលោកដែលចំណាស់ជាងគេបំផុតរបស់ពិភពលោក
- ទៅកន្លែងដែល "រឿងនិទានហ្គេនជិ" នៅមានជីវិត
- "នីនង្យ៉ូ ចូរ៉ូរី" រឿងនិទានដែលសម្ដែងដោយល្ខោនអាយ៉ង
- ការទទួលបទពិសោធន៍ជាមួយ លោក មឺរ៉ាកាមិ ហារឹគិ

- ពិភពកំសាន្តនៃសៀវភៅរូបភាព!
- ទស្សនាទីតាំង អានីមេ នៅក្នុងជីវិតពិត
- ដំណើរកំសាន្តនិម្មិតទូទាំងប្រទេសជប៉ុន៖ តួអង្គគំនូរជីវចលនៅតាមផ្លូវនៃប្រទេសជប៉ុន
- រសជាតិជប៉ុន៖ កាស៊ឹតេរ៉ា(នំពងទា)
- ដើរកំសាន្តប្រទេសជប៉ុន៖ ម៉ាត្ស៊ឹយ៉ាម៉ា
- វត្ថុអនុស្សាវរីយ៍របស់ជប៉ុន៖ ប៊ិចកែវ

ទស្សនាវដ្តីលេខ៣៣ R-041125

បោះពុម្ពដោយក្រសួងការបរទេសនៃប្រទេសជប៉ុន

២-២-១ កាស៊ឹមិហ្គាសិគិ សង្កាត់ជិយ៉ូដា ទីក្រុងតូក្យូ ១០០-៨៩១៩ ប្រទេសជប៉ុន

គេហទំព័រផ្លូវការរបស់ក្រសួង https://www.mofa.go.jp/

<u>ទំព័រទី៤</u>៖

ស្វែងយល់អំពីប្រលោមលោកដែលចំណាស់ជាងគេបំផុតរបស់ពិភពលោក

នៅសតវត្សរ៍ទី១១ ស្នាដៃអក្សរសិល្ប៍រាជវង្សអូច្ចូ ជារឿងប្រលោមលោកបែបមនោសញ្ចេតនា ដែលនិពន្ធដោយស្ត្រី គឺលោកស្រី មឹរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ ដែលឱ្យយើងបានស្វែងយល់ពីភាពទាក់ទាញនៃស្នាដៃអក្សរសិល្ប៍បុរាណដែលនៅតែត្រូវបានអានរហូតដល់សព្វថ្ងៃ វាជាឧទាហរណ៍ស្នាដៃដែលរួមបញ្ចូលសោភ័ណភាពជប៉ុន។

ក្យូតុបានរីកចម្រើនជាមជ្ឈមណ្ឌលនយោបាយ និងវប្បធម៌ ឈានដល់កម្រិតកំពូលក្នុងកំឡុងសម័យហេអាន (៧៩៤-១១៨៥)។ នៅពេលដែលសង្គមអភិជនបានចាក់ឫសហើយ វប្បធម៌រាជវង្សអូច្ចូដ៏ឆើតឆាយពិសេសរបស់ប្រទេសជប៉ុនបានរីកដុះដាលឡើង។

រឿងនិទានហ្គេនជិ គឺជាប្រលោមលោកចំណាស់ជាងគេបំផុតរបស់ពិភពលោកដែលនិពន្ធដោយ លោកស្រី មឹរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ នៅដើមសតវត្សរ៍ទី១១ នៅពេលដែលវាស្ថិតនៅកម្រិតកំពូលនៃយុគមាស។ រឿងនេះផ្តោតទៅលើជីវិតរបស់ព្រះអង្គម្ចាស់ហ៊ីការុ ហ្គេនជិ ដោយពណ៌នាអំពីជីវិតរស់រវើករបស់ទ្រង់ នៅពេលមានស្នេហាជាមួយស្ត្រីជាច្រើនជាបន្តបន្ទាប់ និងបានឡើងកាន់អំណាចនៅក្នុងសង្គមអភិជន ប៉ុន្តែចុងក្រោយ ទ្រង់រស់នៅដោយភាពខកចិត្ត។

រឿងនេះ មាន៥៤ភាគ មានតួអង្គច្រើនជាង៥០០តួ ហើយមានរយៈពេល៧០ឆ្នាំ នៅក្នុងពិភពប្រតិដ្ឋនេះ។ សាច់រឿងបានបង្ហាញយ៉ាងឥតខ្ចោះអំពីដំណើរជីវិតនៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំង ក្នុងមាត្រដ្ឋានដ៏អស្ចារ្យ។ ប្រលោមលោកនេះបានទាក់ទាញមនុស្សជាច្រើន ហើយត្រូវបានបកប្រែ៩០ភាសា ដោយចាប់ផ្តើមដោយការបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសដោយអ្នកអក្សរសិល្ប៍អង់គ្លេស។

<u>ទំព័រទី៥៖</u>

លើសពីនេះទៀត "រឿងនិទានហ្គេនជិ" ក៏បានបំផុសគំនិតផលិតស្នាដៃជាច្រើនគ្រប់វ័យ។ គំនូរដែលល្បីជាងគេគឺគំនូរហ្គេនជិ"ហ្គេនជិអិ" ។ តាំងពីសម័យហេអាន រហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន ស្នាដៃជាច្រើនត្រូវបានផលិតឡើង ដើម្បីបង្កើតឡើងវិញនូវពិភពរឿងប្រតិដ្ឋដោយស្នាដៃផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ហើយឥឡូវនេះវាបានក្លាយជាជ្រុងមួយនៃសិល្បៈជប៉ុន។ រឿងប្រលោមលោក ក៏បានជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងលើសិល្បៈសម្តែងជាបន្តបន្ទាប់ដូចជា ពិធីមាគ៌ានៃក្លិនក្រអូប(កូដូ) ពិធីលៀងតែ(សាដូ) ល្ខោនណូ និងល្ខោនកាប៊ូគិ ហើយឥឡូវនេះវាថែមទាំងត្រូវបានពណ៌នាក្នុងរឿងអានិមេ(គំនូរជីវចល) និងម៉ានហ្គា(សៀវភៅតុក្កតា) ទៀតផង។ វាមិនមែនជាការបំផ្លើសទេ ដែលនិយាយថា "រឿងនិទានហ្គេនជិ" បានត្រួសត្រាយសិល្បៈប្រភេទចម្រុះ ដែលជប៉ុនពូកែក្នុងពេលប៉ុន្មានឆ្នាំថ្មីៗនេះ។

តាមរយៈការទៅទស្សនាកន្លែងនានាក្នុងទីក្រុងក្យូតូ និងកន្លែងផ្សេងៗទៀតដែលទាក់ទងនឹងរឿង ឬទស្សនាគំនូរហ្គេនជិអិ និងស្នាដៃសិល្បៈផ្សេងទៀតដោយផ្ទាល់ វានឹងកាន់តែងាយស្រួលក្នុងការស្រមៃមើលពិភពលោកដែលបង្ហាញនៅក្នុង"រឿងនិទានហ្គេនជិ" ។ រឿងប្រលោមលោក គឺជាមគ្គុទ្ទេសក៍ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ការស្វែងយល់ពីព្រលឹងនៃវប្បធម៌ជប៉ុន ដោយគិតអំពីរាជវង្សអូចូ ជាង១,០០០ឆ្នាំមុន។

រូបខាងលើ៖ រឿងនិទានហ្គេនជិវ៉ាកាណា (ផ្ទាំងគំនូរបត់) គូរដោយវិចិត្រករ តុសា មិត្សឹអុគិ នៅសតវត្សរ៍ទី១៧

(*ការប្រមែប្រមូល៖ វិចិត្រសាលសិល្បៈហ្វ្រេវ័* (Freer Gallery of Art), *អំណោយពី* Charles Lang Freer)

រូបខាងស្តាំនៅកំពូល៖ កម្រងរឿងនិទានហ្គេនជិសរសេរដោយដៃ នៅសតវត្សរ៍ទី១៣

(*ការប្រមែប្រមូល៖ បណ្ណាល័យហូសា ទីក្រុងណាហ្គូយ៉ា*)

*រូបនៅកណ្តាល៖ រឿងនិទានហ្គេនជិ បកប្រែជាភាសាអង់គ្លេស ដោយ*Arthur Waley

រូបខាងស្តាំផ្នែកក្រោម៖ គំនូរនៃរឿងនិទានហ្គេនជិ អ្នកនិពន្ធ លោកស្រី មឹរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ ចាប់ពីសតវត្សរ៍ទី១៩

(*ការប្រមែប្រមូល៖ សារមន្ទីរជាតិតូក្យូ*)

ទំព័រទី៦៖

នៅកន្លែងដែល "រឿងនិទានហ្គេនជិ" នៅមានជីវិត

ព្រះបរមរាជវាំងចាស់ ដែលបានក្លាយជាឆាកសម្តែងរឿង

✧ ព្រះបរមរាជវាំងក្យូតុ

ឈុតឆាកភាគច្រើននៃរឿងនិទានហ្គេនជិបានកើតឡើងនៅក្យូតុ។ ទីតាំងជាច្រើនដែលជាប់ទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយប្រលោមលោកនៅតែមានដល់សព្វថ្ងៃនេះ ហើយកន្លែងដែលសំខាន់បំផុតនោះគឺ ព្រះបរមរាជវាំងក្យូតុ។

ព្រះបរមរាជវាំងបុរាណនេះ ជាកន្លែងដែលព្រះចៅអធិរាជជប៉ុនបានគង់នៅរហូតដល់រាជធានីត្រូវបានផ្លាស់ទៅទីក្រុងតូក្យូក្នុងសតវត្សរ៍ទី១៩។ ព្រះបរមរាជវាំងបុរាណនេះ គឺជាកន្លែងកំណើតរបស់តួអង្គហ៊ីការុ ហ្គេនជិ និងឈុតឆាករឿងជាច្រើនបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រលោមលោក។ ថ្វីត្បិតតែព្រះបរមរាជវាំងក្យូតុបច្ចុប្បន្នត្រូវបានសាងសង់ឡើងវិញក៏ដោយ ប៉ុន្តែស្ថាបត្យកម្មរបស់វា នៅតែធ្វើតាមរចនាបថសម័យហេអានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីរក្សាបាននូវបរិយាកាសដ៏មានន័យនៅសម័យនោះ។ មិនមានកន្លែងណាល្អជាងនេះ ដើម្បីទទួលយកបទពិសោធន៍នៃបរិយាកាសនៃរឿងនិទានហ្គេនជិដោយផ្ទាល់នោះទេ។

រូបខាងឆ្វេងផ្នែកលើ៖ ស៊ីនស៊ីនដេន ជាកន្លែងដែលពិធីជាច្រើនត្រូវបានប្រារព្ធឡើង

រូបខាងស្តាំ៖ បល្ល័ង្ករបស់អធិរាជហៅថា តាកាមិគឺរ៉ា

(រូបថតផ្តល់សិទ្ធិដោយ ទីភ្នាក់ងារគ្រួសារអធិរាជ)

ទិដ្ឋភាពដ៏អស្ចារ្យនៃក្បួនដង្ហែដែលស្លៀកសម្លៀកបំពាក់រាជវង្សបុរាណ

✧ ពិធីបុណ្យអាអុអិ

នៅដើមខែឧសភា ពិធីបុណ្យអាអុអិ គឺជាពិធីបុណ្យដ៏សំខាន់មួយតំណាងឱ្យទីក្រុងក្យូតុដែលត្រូវបានរំលេចដោយក្បួនដង្ហែដែលមានមនុស្សជាង៥០០នាក់ស្លៀកពាក់សំលៀកបំពាក់រាជវង្សពីសម័យហេអានបានដង្ហែតាមដងផ្លូវក្នុងទីក្រុង។ ឈ្មោះផ្លូវការនៃពិធីបុណ្យនេះ គឺពិធីបុណ្យកាម៉ុ។ វាត្រូវបានគេជឿថា បានអនុវត្តជាង១៤០០ឆ្នាំមុន និងត្រូវបានលេចឡើងនៅក្នុងវគ្គ"អាអុអិ" នៃរឿងនិទានហ្គេនជិ។

រូបខាងស្តាំ៖ ក្បួនដង្ហែនៃពិធីបុណ្យនេះត្រូវបានគេហៅថា "រ៉ុតុ ណុ ហ៊្គិ"

<u>ទំព័រទី៧</u>៖

រីករាយជាមួយពិភពរឿងនិទានហ្គេនជិ 3D

✧ រឿងនិទានហ្គេនជិ នៅសារមន្ទីរទីក្រុងអ៊ុជិ

សារមន្ទីរនេះត្រូវបានរៀបចំឡើងបន្ទាប់ពីរឿងនិទានហ្គេនជិមានទីតាំងនៅទីក្រុងអ៊ុជិ ក្នុងខេត្តក្យូតុ ដែលជាកន្លែងសំខាន់នៃវគ្គចុងក្រោយរបស់ប្រលោមលោក ដែលជាទូទៅគេហៅថា "អ៊ុជិ ជូចូ" ឬ "វគ្គទី១០នៃអ៊ុជិ"។ សារមន្ទីរអ៊ុជិជាសារមន្ទីរតែមួយគត់ ដែលផ្តល់ឱ្យអ្នកទស្សនានូវឱកាសដើម្បីស្វែងយល់ដោយផ្ទាល់អំពីពិភពនៃរឿងនិទានហ្គេនជិ តាមរយៈការដាក់តាំងបង្ហាញដោយរៀបរាប់លម្អិតអំពីជីវិតក្នុងព្រះបរមរាជវាំង និងសម្លៀកបំពាក់អ្នកអភិជនក្នុងសម័យនោះ។

រូបខាងលើ៖ ការតាំងពិព័រណ៍បង្កើតឡើងវិញនូវឈុតឆាកពីរឿងនិទានហ្គេនជិ ដែលស្ត្រីនៃគ្រួសារអភិជនលេងហ្គុ(ល្បែងអុកប្រពៃណីជប៉ុន)។

រូបខាងស្តាំ៖ រទេះគោនៅសម័យហេអាន (ធ្វើឡើងវិញ) ដែលប្រើសម្រាប់ជាយានជំនិះរបស់ពួកអភិជននៅពេលនោះ។

ព្រះវិហារដែលទាក់ទងនឹងលោកស្រី មឺរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ

✧ ព្រះវិហារអ៊ិស៊ិយ៉ាម៉ា

ព្រះវិហារនេះត្រូវបានសាងសង់ឡើងក្នុងសតវត្សរ៍ទី៨ ហើយមានទីតាំងនៅទីក្រុងអុត្ស៊ឺ ខេត្តស៊ីហ្គា។ ព្រះវិហារអ៊ិស៊ិយ៉ាម៉ា គឺជាកន្លែងដែលត្រូវបានគេនិយាយថា លោកស្រី មឺរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ យុំខ្លួនឯងដើម្បីគិតពី"រឿងនិទានហ្គេនជិ" ។ នៅក្នុងសាលធំនៅតែមានបន្ទប់ "ហ្គេនជិ ណុ ម៉ា" រហូតដល់សព្វថ្ងៃ ដែលវាត្រូវបានគេនិយាយថាជាបន្ទប់ដែលលោកស្រី មឺរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ បានសរសេររឿង។ "ពិព័រណ៍ព្រះវិហារអ៊ិស៊ិយ៉ាម៉ា និងមឺរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ" ដែលប្រារព្ធឡើងជារៀងរាល់និទាឃរដូវ និងរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ បានដាក់តាំងបង្ហាញសម្ភារៈទាក់ទងនឹង "រឿងនិទានហ្គេនជិ"។

រូបខាងឆ្វេង៖ ព្រះវិហារអ៊ិស៊ិយ៉ាម៉ា គឺជាកន្លែងដ៏ល្បីល្បាញសម្រាប់មើលព្រះចន្ទ។ វាក៏បានបំផុសគំនិត លោកស្រីមឺរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ សម្រាប់ "រឿងនិទានហ្គេនជិ" នៅពេលដែលលោកស្រីបានឃើញព្រះចន្ទឆ្លុះចាំងលើផ្ទៃបឹង។

រូបខាងស្តាំ៖ រូបសំណាកសំរិទ្ធរបស់លោកស្រីមឺរ៉ាសាគិ ស៊ិគិប៊ូ នៅក្នុងបរិវេណព្រះវិហារ

(*រូបថតផ្តល់សិទ្ធិដោយ ព្រះវិហារអ៊ិស៊ិយ៉ាម៉ា*)

ទស្សនាគំនូរហ្គេនជិ(ហ្គេនជិអិ) ដើម

✧ សារមន្ទីរសិល្បៈតុគឹហ្គាវ៉ា

សារមន្ទីរសិល្បៈនេះស្ថិតនៅទីក្រុងណាហ្គូយ៉ា ខេត្តអៃឈិ គឺជាផ្ទះរបស់រឿងនិទានរូបភាពរមូរហ្គេនជិ ("ហ្គេនជិម៉ុណុហ្គាតារីអិម៉ាគិ") ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅដើមពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ទី១២។ រឿងនិទានរូបភាពរមូរត្រូវបានបញ្ជូនបន្តពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់ក្នុងគ្រួសារអុវ៉ារិ តុគឹហ្គាវ៉ា ហើយត្រូវបានដាក់តាំងបង្ហាញនៅសារមន្ទីរនេះជារៀងរាល់ឆ្នាំក្នុងខែវិច្ឆិកា ព្រមទាំងមានការតាំងពិព័រណ៍គ្រឿងសង្ហារិមក្នុងពិធីមង្គលការដ៏ប្រណិតដែលបំផុសគំនិតពីរឿងនិទានហ្គេនជិផងដែរ។

រូបខាងក្រោម៖ សារមន្ទីរដែលមានស្នាដៃសិល្បៈ ១០,០០០រូប បានពីគ្រួសារអុវ៉ារិ តុគឹហ្គាវ៉ា ដែលជាស្តេចត្រាញ់ដ៏មានឥទ្ធិពលនៅសម័យអេដូ។ (រូបថតផ្តល់សិទ្ធដោយសារមន្ទីរសិល្បៈតុគឹហ្គាវ៉ា)

រូបខាងលើ៖ រឿងនិទានរូបភាពរមូរហ្គេនជិ ("ហ្គេនជិម៉ុណុហ្គាតារីអិម៉ាគិ") តាកិកាវ៉ា វគ្គទី២ (រូបភាពច្បាស់សូមមើលទំព័រ២–៣នៅក្នុងទស្សនាវដ្តីនេះ។)

<u>ទំព័រទី៨</u>៖

"នីនង្យ៉ូ ចូរូរី" រឿងនិទានដែលសម្តែងដោយល្ខោនអាយ៉ង

និនង្យ៉ូ ចូរូរី គឺជាសិល្បៈសម្តែងបែបប្រពៃណីដ៏សំខាន់មួយក្នុងចំណោមសិល្បៈសំខាន់ទាំង៣របស់ប្រទេសជប៉ុនរួមជាមួយនឹងល្ខោនណូ និងល្ខោនកាប៊ូគិ។ សិល្បៈនៃការបង្ហាញរឿងតាមរយៈអាយ៉ងបានកើតឡើងក្នុងសម័យអេដូ(១៦០៣-១៨៦៨) ហើយបានបន្តរហូតដល់បច្ចុប្បន្ន។

រូបថតដោយគឺរិហារ៉ា អុសាមុ

នៅក្នុងល្ខោនអាយ៉ងប្រភេទនេះ អ្នកសម្តែងម្នាក់ហៅថា តាយូ ជាអ្នកនិទានរឿង ឬ អ្នកពោល ហើយស្យ៉ាមិសេនដែលជាឧបករណ៍តន្ត្រីខ្សែ បានបន្ថែមឈុតឆាកដោយសំឡេង និងអាយ៉ងធ្វើចលនាយ៉ាងរស់រវើក។ នីនង្យ៉ូ ចូរូរី គឺជាសិល្បៈសម្តែងរួមគ្នារបស់ជប៉ុនតែមួយគត់ ដែលអ្នកសម្តែងបីនាក់ធ្វើការរួមគ្នាយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីនិទានរឿង។

ដើមកំណើតនៃការសម្តែងរឿងអាយ៉ងទាំងនេះស្ថិតនៅជាមួយ"កាតារិម៉ុណុ(ការនិទានរឿង)" ដែលជាការនិទានតាមតន្ត្រី។ ដំបូងឡើយលេងដោយ ប៊ីវ៉ា (ឧបករណ៍តន្ត្រីខ្សែ ស្រដៀងពិណា ឬ ចាប៉ី) និងសំឡេងផ្លិតបិទបើក ប៉ុន្តែនៅសតវត្សរ៍ទី១៦ ចូរូរី ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមួយនឹងស្យ៉ាមិសេន(ឧបករណ៍តន្ត្រីខ្សែ ស្រដៀងចាប៉ី)។ បន្ទាប់មក

វាបានបញ្ចូលគ្នាជាមួយល្ខោនអាយ៉ងក្នុងសតវត្សរ៍ទី១៧ នៅអូសាកា បង្កើតបានជា "នីនង្យ៉ូ ចូរូរី"។ នៅពេលគិតអំពីល្ខោនអាយ៉ង ប្រហែលជាស្រមៃដល់រឿងនិទានសម្រាប់ក្មេងៗ ប៉ុន្តែល្ខោនអាយ៉ង នីនង្យ៉ូ ចូរូរី គឺសម្តែងដោយផ្អែកលើរឿងនិទានប្រវត្តិសាស្ត្រ រឿងរ៉ាវឧបទ្ទវហេតុណាមួយ ឬ ស្នេហារវាងបុរស និងស្ត្រី ស្នេហារវាងឪពុកម្តាយ និងកូន ដែលមនុស្សពេញវ័យអាចរីករាយទស្សនាបាន ដូចជារឿង"សុណិហ្សាគិ ស៊ីនជូ(ស្នេហាអត្តឃាតនៅសុណិហ្សាគិ" និពន្ធដោយ លោក ឈិកាម៉ាត្ស៊ូ ម៉ុនហ្សាអិម៉ុន ដែលសម្តែងជាលើកដំបូងក្នុងឆ្នាំ១៧០៣ ហើយនៅតែពេញនិយមរហូតដល់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។

នីនង្យ៉ូ ចូរូរី នៅទីបំផុតបានរីកសាយពីស្រុកកំណើតរបស់ខ្លួននៅអូសាកា ទៅកាន់ទីក្រុងក្នុងតំបន់នៅទូទាំងប្រទេសជប៉ុន។ នៅខេត្តតុគឺស៊ីម៉ា ស្ថិតក្នុងតំបន់ស៊ីកុគឺប្រទេសជប៉ុន មានរោងល្ខោនអាយ៉ងជាច្រើនត្រូវបានបង្កើតឡើងតាំងពីសម័យអេដូ ហើយមានការសម្តែងនីនង្យ៉ូ ចូរូរីនៅរោងខាងក្រៅ ក្នុងបរិវេណព្រះវិហារ សម្រាប់ការសម្តែងជាសាធារណៈ បានធ្វើឱ្យនីនង្យ៉ូ ចូរូរីរីកចម្រើន។ សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះមានរោងល្ខោនអាយ៉ងជាង២០ នៅតែមានការសម្តែង ដូចជារោងល្ខោនអាវ៉ារ៉ូបិអិយ៉ាស៊ិគិ ក្នុងទីក្រុងតុគឺស៊ីម៉ាមានការសម្តែងសឹងតែរាល់ថ្ងៃ។

<u>ទំព័រទី៩៖</u>

រឿងដែលសម្តែងជាញឹកញាប់បំផុតនៅរោងល្ខោននេះគឺផ្អែកលើបញ្ហាគ្រួសារដែលកើតឡើងនៅក្នុងតំបន់ ហើយបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងរំជើបរំជួលរវាងឪពុកម្តាយ និងកូន។ នៅក្នុងឈុតមួយ នៅពេលដែលម្តាយ និងកូនបានជួបជុំគ្នាឡើងវិញ ស្នាអាយ៉ងតួម្តាយរាងញ័របន្តិច ហើយនាងបានលើកដៃរបស់នាងថ្នមៗទៅកាន់មុខដែលឱនចុះ ដែលកាយវិការអាយ៉ងនោះហាក់ដូចជាកំពុងស្រក់ទឹកភ្នែកពិតៗ។ អ្វីដែលធ្វើឱ្យការបង្ហាញចេញបានជាក់ស្តែងបែបនេះ គឺជាវិធីសាស្ត្រតែមួយគត់ ដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាននៅទីកន្លែងណាផ្សេងទេក្នុងពិភពលោកនេះ ក្នុងការរៀបចំតួអាយ៉ងមួយដោយមនុស្សបីនាក់។ តាមរយៈការចែករំលែកតួនាទីនៃចលនាផ្នែកផ្សេងៗគ្នានៃអាយ៉ង គឺក្បាល ដៃស្តាំ ដៃឆ្វេង និងជើង ដើម្បីសម្រេចបាននូវចលនារលូនដូចមនុស្ស ជាមួយនឹងកាយវិការ និងអារម្មណ៍លម្អិតយ៉ាងសម្បូរបែប។ សំឡេងនៃការនិទានដោយតាយូ(អ្នកពោល) និងសំឡេងស្រទន់នៃស្យាមិសេន បន្ថែមនូវភាពប្លែកភ្នែកថែមទៀត។ សំឡេង(និទានរឿង) សំឡេង(ស្យាមិសេន) និងចលនារបស់អាយ៉ងរួមគ្នា បង្កើតបាននូវពិភពអាយ៉ងដ៏ប្រណិត។

អ្នកអាចស្វែងរកការសម្តែងអាយ៉ងនីនង្យ៉ូ ចូរូរី ទាំងនៅក្នុងខេត្តតុគឺស៊ីម៉ា និងនៅទូទាំងប្រទេសជប៉ុន។ យើងចង់ឱ្យអ្នករីករាយជាមួយរឿងដែលពណ៌នាពីជីវិតដែលនៅក្នុងចិត្តដ៏សម្បូរបែបរបស់ប្រជាជនយ៉ាងលម្អិតតាមរយៈល្ខោនអាយ៉ង។

១. ឈុតម្តាយ និងកូនបានជួបជុំគ្នានៅក្នុងរឿង "គេសេអាវ៉ាណុណារីតុ ជូនរេកាដាន"។

២. អ្នកសម្ដែងដែលធ្វើចលនាតួអាយ៉ងឡើងលើឆាកក្នុងឈុតសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ខ្មៅ និងក្រណាត់ខ្មៅ ដើម្បីកុំឱ្យលាយឡំជាមួយផ្ទៃខាងក្រោយនៅលើឆាក។

៣. តាយូ (អ្នកនិទានរឿង ឬ អ្នកពោល) និងអ្នកលេងស្យាមិសេន សម្ដែងនៅលើយឹកា(ឥដ្ឋ)ក្បែរឆាក។

៤. ចំណងជើងរងត្រូវបានបង្ហាញជាភាសាជប៉ុន និងអង់គ្លេស នៅផ្នែកខាងលើនៃឆាកនៅរោងល្ខោនអាវ៉ាជូរ៉ូបិអិយ៉ាសិុគិ។

៥. សម្ភារៈដែលទាក់ទងនឹងល្ខោននីនង្យ៉ូ ចូរូរី ត្រូវបានដាក់តាំងបង្ហាញនៅរោងល្ខោនអាវ៉ាជូរ៉ូបិអិយ៉ាសិុគិ។

៦. វេទិកាសហគមន៍ជនបទ នៅបរិវេណព្រះវិហារក្នុងខេត្តតុគឹស៊ីម៉ា។ អ្នកស្រុកប្រមូលផ្តុំគ្នាម្តងក្នុងមួយឆ្នាំសម្រាប់ការសម្ដែងសាធារណៈ។

<u>ទំព័រទី១០៖</u>

ការទទួលបទពិសោធន៍ជាមួយ លោក មឹរ៉ាកាមិ ហារឹគិ

លោកមឹរ៉ាកាមិ ហារឹគិ ជាអ្នកនិពន្ធរឿងប្រលោមលោក ដែលមានអ្នកគាំទ្រទូទាំងពិភពលោក ហើយបណ្ណាល័យមឹរ៉ាកាមិ ហារឹគិ បានបើកនៅទីក្រុងតូក្យូ។ ចាប់ពីស្ថាបត្យកម្ម គ្រឿងសង្ហារិម រហូតដល់ធ្នើរសៀវភៅ ជាកន្លែងដែលនឹងធ្វើឱ្យអ្នកឈ្លក់វង្វេងជាមួយនឹងការប្រមូលផ្តុំដ៏ល្អបំផុតនៃអក្សរសិល្ប៍របស់លោកមឹរ៉ាកាមិ។

រូបថត៖ គីរីហារ៉ា អុសាមឺ, CHUOKORON–SHINSHA, INC.

ក្នុងអាជីពជាអ្នកនិពន្ធអស់រយៈពេល៤០ឆ្នាំ លោក មឹរ៉ាកាមិ ហារឹគិ បានផលិតស្នាដៃជាច្រើនដូចជារឿងហ៊ីត៊ីជិ អុម៉ិហ្គីរីបូកេន(ដំណើរផ្សងព្រេងជាមួយសត្វចៀម) រឿងណុរឺវេ ណុ ម៉ុរី (ព្រៃន័រវេស) និងរឿង1Q84 (អ៊ីកគ្យូហាឈិយូយ៉ុន)ជាដើម។ ប្រលោមលោករបស់លោកត្រូវបានបកប្រែជាង៥០ភាសា។ អ្នកគាំទ្រជុំវិញពិភពលោកចាប់អារម្មណ៍នឹងសាច់រឿងដែលមានលក្ខណៈពិសេសប្លែក ស៊ីជម្រៅ ប៉ុន្តែងាយស្រួលក្នុងការអាន។

នៅខែតុលា ឆ្នាំ២០២១ កន្លែងដែលធ្វើឱ្យមានអារម្មណ៍នៅជិតលោកមឹរ៉ាកាមិ គឺបណ្ណាល័យអក្សរសិល្ប៍អន្តរជាតិ (បណ្ណាល័យមឹរ៉ាកាមិ ហារឹគិ) បានបើកនៅសាកលវិទ្យាល័យវ៉ាសិដា ក្នុងទីក្រុងតូក្យូ ដែលធ្លាប់ស្គាល់ថាជាសាកលវិទ្យាល័យដែលលោកបានសិក្សា។ នៅពេលអ្នកដើរចូលទៅតាមមាត់ច្រកចូល អ្នកនឹងឃើញ "កៃដានហុនដាណា (ជណ្តើរធ្នើរសៀវភៅ)" ដែលមានធ្នើរសៀវភៅតម្រង់ជួរនៅខាងឆ្វេង និងខាងស្តាំនៃលំហាពិដានយ៉ាងខ្ពស់។ លំហាដែលបង្កើតឡើងដោយស្ថាបត្យករ គឺម៉ា កេនហ្គោ ដែលមើលឃើញស្នាដៃរបស់លោកមឹរ៉ាកាមិថាជា "ផ្លូវរូងក្រោមដីដែលភ្ជាប់ការពិត និងការប្រតិដ្ឋ" ហើយបានរចនាលំហានោះ ដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកទស្សនាមានអារម្មណ៍ថា ដូចជាអ្នកបានឈានជើងចូលទៅក្នុងពិភពនៃស្នាដៃរបស់លោកមឹរ៉ាកាមិ។

នៅពេលអ្នកចុះទៅបន្ទប់ក្រោមដី អ្នកនឹងឃើញទិដ្ឋភាពនៃការសិក្សារបស់លោកមឹរ៉ាកាមិ ជាមួយនឹង តុ និងកៅអីដែលត្រូវបានផលិតឡើងវិញយ៉ាងលម្អិត រួមទាំងទំហំធ្នើរ និងសូម្បីតែខ្មៅដៃដែលលោកស្រលាញ់ក៏ត្រូវបានផលិតឡើងវិញដែរ។ ការចម្លងបរិយាកាសនៃកន្លែងដែលលោកមឹរ៉ាកាមិបានបង្កើតស្នាដៃរបស់លោក គឺជាកន្លែងដ៏ល្អមួយ សម្រាប់ការបំផុសគំនិតថ្មីៗ។

<u>ទំព័រទី១១៖</u>

ជាន់ទីមួយនៃបណ្ណាល័យ គឺពោរពេញទៅដោយស្នាដៃបោះពុម្ពដំបូងដ៏កម្រ និងការបកប្រែស្នាដៃរបស់លោកមឹរ៉ាកាមិជាភាសាផ្សេងៗគ្នាជាច្រើន។ កន្លែងអានមាននៅគ្រប់ទីកន្លែង ដូច្នេះអ្នកទស្សនាអាចជ្រើសយកសៀវភៅដែលអ្នកពេញចិត្ត ហើយអាចអង្គុយនៅកន្លែងដែលមានផាសុកភាព កន្លែងណាក៏បានដើម្បីអាន ប៉ុន្តែយើងសូមណែនាំបន្ទប់សំឡេង ដែលជាកន្លែងដ៏ល្អមួយទៀតសម្រាប់អង្គុយអានសៀវភៅ។ លោកមឹរ៉ាកាមិ ជាអ្នកស្នេហាចង្វាក់ហ្សាស(jazz) ហើយបាននិយាយជាសាធារណៈជាច្រើនដងអំពីឥទ្ធិពលតន្ត្រីនេះមានមកលើការសរសេររបស់លោក។ លោកថែមទាំងបានបើកបារចង្វាក់ហ្សាសមួយមានឈ្មោះថា "ផេធើខេត (peter-cat)" ។ ប្រសិនបើអ្នកបានអានប្រលោមលោករបស់លោកមឹរ៉ាកាមិបណ្តើរ ស្តាប់កំណត់ត្រាដែលប្រមូលបានដោយលោកមឹរ៉ាកាមិជាមួយនឹងឈុតសំឡេងបណ្តើរ នោះអ្នកកំពុងចំណាយពេលមួយដ៏ពិសេសហើយ។

លើសពីនេះ មានហាងកាហ្វេដែលដំណើរការដោយនិស្សិត និងបន្ទប់ពិសោធន៍ ដែលអាចប្រើប្រាស់សម្រាប់ការប្រជុំស្រាវជ្រាវ និងព្រឹត្តិការណ៍នានាផងដែរ។ បណ្ណាល័យនេះឆ្លុះបញ្ចាំងពីបំណងប្រាថ្នារបស់លោក មឹរ៉ាកាមិ ក្នុងការជម្រុញកន្លែងសម្រាប់ភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្ស ជាជាងគ្រាន់តែជាបណ្ណសារ។ ទីនេះបានផ្តល់នូវកន្លែងសុខស្រួលសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា ដើម្បីជ្រមុជខ្លួនទៅក្នុងបរិយាកាសនៃពិភពលោករបស់លោកមឹរ៉ាកាមិ និងរីករាយជជែកអំពីភាពទាក់ទាញនៃអក្សរសិល្ប៍។

លោក មឹរ៉ាកាមិ ហារឹគិ៖

ខ្ញុំគិតថារឿងនិទាន គឺជាភាសាសកល។ ហើយរឿងនិទានក៏ជាខ្លឹមសារនៃប្រលោមលោកផងដែរ។ ដូច្នេះ តាមរយៈប្រលោមលោក យើងគួរតែអាចនិយាយជាមួយមនុស្សជាច្រើនជុំវិញពិភពលោក ហើយយល់គ្នាទៅវិញទៅមក។ យើងបានគ្រោងរៀបចំបណ្ណាល័យអក្សរសិល្ប៍អន្តរជាតិរ៉ាសិដានេះ ជាមួយនឹងគំនិតដែលគិតថា វានឹងអាចក្លាយជាមជ្ឈមណ្ឌលមួយនៃចលនាបែបនេះ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាមនុស្សជាច្រើននឹងអាចប្រើវាដោយសេរី។

១. ជណ្តើរនៃធ្នើរសៀវភៅចុះមកបន្ទប់ក្រោមដី។ វាសាងសង់ឡើងដើម្បីអោយអ្នកអានអាចអង្គុយចុះ ហើយអានបាន។

២. ច្រកចូលបណ្ណាល័យគ្របដណ្តប់ដោយខ្លោងឈើដ៏កក់ក្តៅ។

៣. បណ្ណាល័យមានសៀវភៅបកប្រែជាង៥០ភាសាផ្សេងៗគ្នា។

៤. បន្ទប់សិក្សាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញស្ទើរតែដូចនឹងរបស់ពិតៗរបស់លោកមីវ៉ាកាមិ មានដូចជាតុ សាឡុង និងសម្ភារៈផ្សេងៗ។

៥. បន្ទប់សំឡេងជាមួយកំណាត់ត្រាដែលលោកមីវ៉ាកាមិប្រមូលបានជាច្រើនឆ្នាំ។

៦. រូបគំនូរគូរដោយលោកមីវ៉ាកាមិ ហារីគិ អំពីបុរសចៀមដែលបង្ហាញនៅក្នុងរឿង "ហ៊ីត្ស៊ីជិ អុ មិហ្គុរី បូកេន (ដំណើរផ្សងព្រេងនៃសត្វចៀម)" ។ គំនូរនេះគូរនៅលើជញ្ជាំងនៃសាលវិចិត្រសាលកន្លែងអង្គុយលេង(Gallery Lounge)។

៧. ឈុតនៅក្នុងរឿង"ដ្រាយ ម៉ាយ ខារ (Drive My Car) *បើកឡានរបស់ខ្ញុំ" នៅឆ្នាំ២០២១។*

©2021 Drive My Car Production Committee (*រក្សាសិទ្ធដោយគណកម្មការផលិតរឿងដ្រាយម៉ាយខារ ២០២១*)

<u>ទំព័រទី១២៖</u>

ពិភពកំសាន្តនៃសៀវភៅរូបភាព!

ប្រជាជនជប៉ុនចូលចិត្តសៀវភៅរូបភាព។ ទាំងកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យមានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងចំពោះស្នាដៃដែលបង្ហាញពីប្រធានបទប្លែកៗ ជាមួយនឹងប្រយោគងាយយល់ និងរូបភាពកំប្លែង។ ទីក្រុងធំៗក្នុងប្រទេសជប៉ុនសម្បូរទៅដោយហាងឯកទេសដែលផ្តល់ជូននូវផលិតផលជាច្រើនប្រភេទដោយផ្តោតទៅលើសៀវភៅរូបភាពពេញនិយម។ តោះស្វែងយល់ពីពិភពចម្រុះពណ៌នៃសៀវភៅរូបភាពជប៉ុនដែលអ្នកអានជុំវិញពិភពលោកចូលចិត្ត។

រូបថត៖ គីរីហារ៉ា អុសាមឺ

"ហ្វូស៊ិហ៊្គិណា អិ (រូបភាពចម្លែក)"

(និពន្ធ និងគូរដោយ អានណុ មិត្ស៊ឺម៉ាសា/បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុន ហ្វូគុនកាន ស្យូតេន)

ពិភពលោកនូវរូបភាពបំភាន់ភ្នែកជាច្រើនដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយមនុស្សតូចៗ។ រូបភាពទាំងអស់គ្មានអត្ថបទ។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាអង់គ្លេស។ សៀវភៅរូបភាពនេះបានបោះពុម្ពជាប្រាំពីរភាសារហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

"ស៊ីរ៉ុគីម៉ា ណុ ផាន់ត៉ឺ (ខោក្នុងរបស់ខ្លាឃ្មុំស)"

(និពន្ធ និងគូរដោយ tupera tupera /បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុនប្រនស៍)

ខ្លាឃ្មុំសមួយក្បាលបានបាត់ខោក្នុង ហើយស្វែងរកខោនោះដោយមានជំនួយពីកណ្ដុរ។ ល្បិចប្រទាក់ខោក្នុងទៅនៅលើផ្ទាំងក្រដាសក្នុងសៀវភៅរូបភាពនេះ គឺគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ផងដែរ។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាអ៊ីតាលី។ សៀវភៅរូបភាពនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពជា១១ភាសារហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

"ម៉ូម៉ូតារ៉ូ (ក្មេងប្រុសផ្លែម៉ូម៉ូ)"

(និពន្ធដោយ ម៉ាត់ស៊ុអ៊ិ តាដាស៊ិ/ គំនូរដោយ អាកាបា ស៊ុអ៊ិគិឈិ/ បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុន ហ្វូគុនកាន ស្យូតេន)

សៀវភៅរូបភាពនេះផ្អែកលើរឿងនិទានជប៉ុនចំណាស់មួយ ដែលក្មេងប្រុសម៉ូម៉ូតារ៉ូ កើតចេញពីផ្លែម៉ូម៉ូ ឬផ្លែប៉ែសដែលធ្វើដំណើរជាមួយឆ្កែ ស្វា និងក្ងាន ដើម្បីកំចាត់យក្ស។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាចិន។ សៀវភៅរូបភាពនេះ ក៏ត្រូវបានបោះពុម្ពជាភាសាកូរ៉េផងដែរ។

"ស៊ូហុ ណុ ស៊ីរ៉ូយអ៊ុម៉ា (សេះសរបស់ស៊ូហុ)"

(និពន្ធដោយ អុត្ស៊ឹកា យូហ្សុ/ គំនូរដោយ អាកាបា ស៊ុអ៊ិគិឈិ/ បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុន ហ្វូគុនកាន ស្យូតេន)

រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងទំនាក់ទំនងរវាងជនជាតិម៉ុងហ្គោលីម្នាក់ ឈ្មោះស៊ូហុ និងសេះស។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាបារាំង។ សៀវភៅរូបភាពនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពជា៩ភាសារហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

<u>ទំព័រទី១៣៖</u>

"គីនង្យ៉ុ ហ្គា និហ្គេតា (ត្រីក្រឹមមាសបានរត់គេច)"

(និពន្ធ និងគូរដោយ ហ្គុមិ តារ៉ូ/ បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុន ហ្វូគុនកាន ស្យូតេន)

តើត្រីក្រឹមមាសដែលបានរត់គេចខ្លួននៅឯណា? នេះជាសៀវភៅរូបភាពស្វែងរករូប ដែលអ្នកអាចរកឃើញត្រីក្រឹមមាសដែលលាក់ខ្លួននៅក្នុងរូបភាព។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាប៉ូឡូញ។ សៀវភៅរូបភាពនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពជា៨ភាសារហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

"វ៉ាគឺហ្គាគិអិហុន ហ្គុមិតារ៉ូ៥០% (សៀវភៅរូបភាពគំនូរដាន, ផាត់ពណ៌ ហ្គុមិតារ៉ូ៥០%)"

(និពន្ធ និងគូរដោយ ហ្គុមិ តារ៉ូ /បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុនប្រនស៍)

សៀវភៅរូបភាពដែលអ្នកអាចសរសេរ ឬ គូរដោយផ្ទាល់នៅលើសៀវភៅ។ អ្នកអាចសរសេរ ឬ គូរដោយសេរីតាមរូបភាព និងតួអក្សរ។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាអេស្ប៉ាញ។ សៀវភៅរូបភាពនេះត្រូវបានបោះពុម្ពជា១៧ភាសារហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

"ស៊ិរ៉ុគឺម៉ាចាន ណុ ហាតតុខេក (នំផេនខេករបស់កូនខ្លាឃ្មុំស)"

(និពន្ធ និងគូរដោយ វ៉ាកាយ៉ាម៉ា គេន / បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុនកុហ្គូម៉ា)

កូនខ្លាឃ្មុំសព្យាយាមធ្វើនំផេនខេកជាមួយម្ដាយ។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាចិន។ សៀវភៅរូបភាពនេះ ក៏ត្រូវបានបោះពុម្ពជាភាសាកូរ៉េជាដើមផងដែរ។

"ហ្គោរី តុ ហ្គោរ៉ា (ហ្គោរី និង ហ្គោរ៉ា)"

(និពន្ធដោយ ណាកាហ្គាវ៉ា រេកុ/ គំនូរដោយ យ៉ាម៉ាវ៉ាគិ យូរីកុ/ បោះពុម្ពផ្សាយដោយ ក្រុមហ៊ុន ហ្វូគុនកាន ស្យូតេន)

រឿងរ៉ាវអំពីកណ្ដុរព្រៃពីរក្បាល គឺ ហ្គោរី និង ហ្គោរ៉ា ដែលបានធ្វើនំពងទា(កាស៊ីតេរ៉ា) ចេញពីស៊ុតធំដែលពួកគេបានប្រទះឃើញក្នុងព្រៃ។ រូបថតដែលបង្ហាញក្នុងទស្សនាវដ្ដីនេះ គឺបោះពុម្ពជាភាសាអាឡឺម៉ង់។ សៀវភៅរូបភាពនេះត្រូវបានបោះពុម្ពជា១២ភាសារហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

រូបឆ្វេងផ្នែកខាងលើ៖ កាបូប និងស្រោមជើង ជាមួយរូបភាពចេញពីរឿង"ស៊ិរ៉ុគឺម៉ាចាន ណុ ហាតតុខេក (នំផេនខេករបស់កូនខ្លាឃ្មុំស)"

រូបស្ដាំ៖ បង់ស្អិត និងអាវយឺតជាមួយរូបភាពចេញពីរឿង "គីនដូរ៉ុ ហ្គា និហ្គេតា (ត្រីក្រឹមមាសបានរត់គេច)"

រូបឆ្វេងផ្នែកលើទំព័រ១២៖ ហាងដែលមានឯកទេសខាងសៀវភៅរូបភាពអាចរកបាននៅទូទាំងទីក្រុងតូក្យូ ហើយហាងសៀវភៅខ្លះថែមទាំងមានហាងកាហ្វេផងដែរ។ រូបភាព១ និង២ គឺជា ហាងសៀវភៅកាហ្វេ (Book House Cafe) នៅជីមបូចូ ដែលមានសៀវភៅចំនួន១០,០០០ក្បាល និងហាងកាហ្វេមួយដែលមានគំនូរពិដានរូបព្រះអាទិត្យ និងព្រះច័ន្ទ។ រូបភាព៣ គឺ ផ្ទះគ្រូល័រទៀន (Crayonhouse) នៅអាអុយ៉ាម៉ា ដែលមានរុក្ខជាតិបៃតងខៀវស្រងាត់នៅពីមុខច្រកចូល។

ទំព័រទី១៤៖

ទស្សនាទីតាំង អានិមេ នៅក្នុងជីវិតពិត

អ្នកគាំទ្រអានិមេ កំពុងធ្វើដំណើរទៅទស្សនាកន្លែងនានាដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងខ្សែភាពយន្ត និងរឿងភាគទូរទស្សន៍ដ៏ពេញនិយម។ ប្រសិនបើអ្នកទៅទស្សនាកន្លែងទាំងនោះ អ្នកក៏អាចឃើញខ្លួនឯងនៅក្នុងឈុតមួយដែលអ្នកចូលចិត្តដែរ។

"រឿងហ្យូកា"

ផ្លូវផ្សារមិយ៉ាហ្គាវ៉ាអាសាអ៊ិឈិ (ទីក្រុងតាកាយ៉ាម៉ា ខេត្តហ្គិហ្វូ)

"ហ្យូកា" គឺជារឿងដែលផលិតក្នុងឆ្នាំ២០១២ ជាប្រភេទរឿងភាគអាថ៌កំបាំង ដែលសាច់រឿងមានក្រុមសិស្សវិទ្យាល័យស្រីប្រុសបួននាក់បានដោះស្រាយរឿងអាថ៌កំបាំងដែលកើតឡើងជុំវិញពួកគេ។ ស្ថិតនៅក្នុងទីក្រុងតាកាយ៉ាម៉ា ខេត្តហ្គិហ្វូ ជាកន្លែងកំណើតរបស់អ្នកនិពន្ធប្រលោមលោក គឺលោក ហុណុប៊ុ យ៉ុណិហ្សាវ៉ា ដែលបានពណ៌នាយ៉ាងឥតខ្ចោះអំពីទេសភាពបរិយាកាសនៃទីក្រុង និងអគារបុរាណ។ រូបថតបង្ហាញពីផ្លូវផ្សារមិយ៉ាហ្គាវ៉ាអាសាអ៊ិឈិ នៅពេលព្រឹក តាមមាត់ទន្លេមិយ៉ាហ្គាវ៉ាដែលហូរកាត់កណ្តាលទីក្រុង។

©Yonezawa Honobu/KADOKAWA CORPORATION/Kamiyama Koko Kotenbu Alumni Association

"រឿងឈិហាយ៉ាហ្វូរី"

ព្រះវិហារ អុមិ ជីនហ្គូ (ទីក្រុងអុត្ស៊ឺ ខេត្តស៊ីហ្គា)

រឿងនេះផលិតក្នុងឆ្នាំ២០១១ ផ្តោតទៅលើការប្រកួតការីតា(ល្បែងប្រជាប្រិយជប៉ុន) ដែលតួឯក គឺក្មេងស្រីវ័យក្មេងដែលមានបំណងចង់ក្លាយជាអ្នកលេងការីតាលំដាប់ខ្ពស់បំផុតក្នុងចំណោមអ្នកលេងផ្សេងទៀត ហើយធ្វើការស្វែងយល់ពីការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា និងការប្រឈមមុខជាមួយមិត្តភក្តិ។ ការទាក់ទាញមួយក្នុងរឿងនេះ គឺការពណ៌នាលម្អិតនៃទំនៀមទម្លាប់របស់ជប៉ុនដូចជាកំណាព្យវ៉ាកា និងគីម៉ូណូ(សម្លៀកបំពាក់ប្រពៃណីជប៉ុន)។ ព្រះវិហារ អុមិ ជិនហ្គូ ដែលជាទីសក្ការបូជាឧទ្ទិសដល់អធិរាជតេនជិ ដែលជាអធិរាជដែលមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅជាមួយការីតា។ ហើយសព្វថ្ងៃទីនេះនៅតែជាកន្លែងរៀបចំការប្រកួតការីតា។

©Suetsugu Yuki/KODANSHA LTD/VAP/NTV

ទំព័រទី១៥៖

"រឿងយ៉ារីក្យាន(ការបោះតង់ងាយៗ)"

បឹងម៉ុតុស៊ុកុ (ទីក្រុងមិណុប៊ូ ខេត្តយ៉ាម៉ាណាសិ)

រឿងនេះផលិតក្នុងឆ្នាំ២០១៨ ដែលបង្ហាញពីការបោះតង់ងាយៗរបស់ក្រុមសិស្សវិទ្យាល័យស្រីមួយក្រុមនៅពេលដែលពួកគេបោះតង់ និងដំណើរជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេនៅក្នុងខេត្តយ៉ាម៉ាណាសិ។ ទេសភាពធម្មជាតិ និងទីប្រជុំជនជុំវិញខេត្តយ៉ាម៉ាណាសិត្រូវបានគូរយ៉ាងស្រស់ស្អាត ហើយរឿងនេះបានណែនាំអំពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងការបោះតង់ រួមទាំងសីលធម៌ក្នុងការបោះតង់ និងរបៀបប្រើប្រាស់ឧបករណ៍នានាផងដែរ។ រូបថតនេះ គឺជាកន្លែងបោះតង់កូអាន ដែលអាចឱ្យយើងបានឃើញទិដ្ឋភាពភ្នំហ្វូជិ និងបឹងម៉ុតុស៊ុកុ។

©Afro, HOUBUNSHA Co., Ltd. / Yagai Katsudo Circle Photo courtesy of Mt. Fuji Yamanashi Film Commission

"រឿងអាណុហ៊ិ មិតា ហានា ណុ ណាម៉ាអិ អុ ប៉ុគឺតាឈិ វ៉ា ម៉ាដា ស៊ិរ៉ាណៃ(ផ្កាដែលយើងបានឃើញនៅថ្ងៃនោះមិនទាន់បានស្គាល់ឈ្មោះ)"

ស្ថានចាស់ ឈិឈិប៊ូ (ទីក្រុងឈិឈិប៊ូ ខេត្តសៃតាម៉ា)

រឿងនេះនិយាយពីអតីតមិត្ត៥នាក់បានជំនះលើជម្លោះរវាងគ្នានឹងគ្នា នៅពេលព្រលឹងខ្មោចមិត្តកាលពីកុមារភាពម្នាក់បានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខតួឯក។ រឿងនេះ បានរំលេចឡើងនូវអគារ និងទេសភាពពិតៗជាច្រើនរបស់ទីក្រុងឈិឈិប៊ូ ក្នុងខេត្តសៃតាម៉ា។ រូបថតនេះ គឺជាស្ថានចាស់ឈិឈិប៊ូ ដែលជានិមិត្តសញ្ញាមួយនៃទីក្រុងឈិឈិប៊ូ ដែលបានបើកឱ្យចរាចរណ៍នៅឆ្នាំ១៩៣១។

©ANOHANA PROJECT

<u>ទំព័រទី១៦៖</u>

ដំណើរកំសាន្តនិម្មិតទូទាំងប្រទេសជប៉ុន៖ តួអង្គគំនូរជីវចលនៅតាមផ្លូវនៃប្រទេសជប៉ុន

នៅទូទាំងប្រទេសជប៉ុន តួអង្គគំនូរជីវចល ម៉ានហ្គា អានិមេ និងភាពយន្តបានលោតចេញពីសន្លឹកក្រដាស មកនៅតាមដងផ្លូវក្នុងពិភពពិត ហើយក្លាយជានិមិត្តសញ្ញានៃទីក្រុងដែលត្រូវបានអ្នកក្នុងតំបន់ស្រឡាញ់ពេញចិត្ត។

ខេត្តស៊ីហ្គា "ប៉ូកិម៉ុនម៉ានស្នើ"

ពីហ្គេមវីដេអូរហូតដល់អានិមេ និងកាតពាណិជ្ជកម្ម តួអង្គដែលប្លែក និងរួសរាយ គឺ"ប៉ុកិម៉ុន" ដ៏មានប្រជាប្រិយភាពត្រូវបានលេចឡើងនៅលើគម្របលូនៅទូទាំងប្រទេសជប៉ុន។ គម្របលូប៉ុកិម៉ុនជាច្រើននៅទូទាំងប្រទេស ដូចជា គម្របរូប "ហ្គេកកូហ្គា" ក្នុងទីក្រុងកូហ្គា ខេត្តស៊ិហ្គា និង គម្របរូប "ពិកាជូ" នៅទីក្រុងយ៉ុកុហាម៉ា ជាដើម។

©Pokémon.©Nintendo/creatures Inc./GAME FREAK inc. ©2022 Pokémon. ©1995-2022 Nintendo/Creatures Inc./GAME FREAK inc.

Pocket Monsters, Pokemon *និង* Pokémon *ទាំងអស់គឺជាពាណិជ្ជសញ្ញាដែលបានចុះបញ្ជីរបស់ក្រុមហ៊ុន* Nintendo *និង* Creatures Game Freak *។*

ខេត្តហ្វូគឺអុកា "ហ្គីនហ្គាតិត្សឺដូ៩៩៩ (ផ្លូវដែកកាឡាក់ស៊ី៩៩៩)"

"ហ្គីនហ្គាតិត្សឺដូ" គឺជាអានិមេបែបវិទ្យាសាស្ត្រដែលប្រាប់ពីរឿងរ៉ាវរបស់តួអង្គឯកពីរនាក់គឺ ហុស៊ិណុ តិត្សឺរ៉ុ(ខាងស្តាំ) និង មេតេរឺ(ខាងឆ្វេង) ដែលធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់លំហអាកាស ដើម្បីស្វែងរកតួម៉ាស៊ីនសម្រាប់ក្មេងប្រុស។ រូបសំណាករបស់តួទាំងពីរតាំងនៅស្ថានីយ៍កុគឺរ៉ា ក្នុងទីក្រុងគិតាគ្យូស្យ៊ូ ខេត្តហ្វូគឺអុកា ដែលជាស្រុកកំណើតរបស់អ្នកនិពន្ធ លោក ម៉ាត្សឺម៉ុតុ ឡិអ៊ិជិ។

©Matsumoto Leiji/Leiji-sha

ខេត្តគឺម៉ាម៉ុតុ "វ៉ានភីស(កំណាប់មួយ)"

លូហ្វី គឺជាតួឯកក្នុងរឿង"វ៉ានភីស" ដែលមានសុបិនចង់ក្លាយជាស្តេចចោរសមុទ្រ ហើយបន្តដំណើរផ្សងព្រេង។ រឿងនេះបានគាំទ្រតំបន់រងគ្រោះដោយការរញ្ជួយដីដ៏ធំក្នុងឆ្នាំ២០១៦ ដល់ទីក្រុងគឺម៉ាម៉ុតុ។ ហើយជាផ្នែកមួយនៃ "គម្រោងសាងសង់ឡើងវិញ វ៉ានភីស គឺម៉ាម៉ុតុ" រូបសំណាកតួអង្គផ្សេងៗក្នុងរឿងនេះបានសាងសង់ឡើងវិញ ទូទាំងខេត្តគឺម៉ាម៉ុតុ រួមទាំងរូបសំណាកលូហ្វី ក្នុងទីក្រុងគឺម៉ាម៉ុតុ។ ©Oda Eiichiro/Shueisha Inc.

ទំព័រទី១៧៖

ខេត្តគុយ៉ាម៉ា "ដុរ៉ាអិម៉ុន"

ស្នាដៃនិពន្ធដោយលោកហ្វូជិកុ អេហ្វ ហ្វូជិអុ ដែលពណ៌នាពីជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ក្មេងប្រុសបឋមសិក្សាម្នាក់ឈ្មោះណុប៊ិតា និងដុរ៉ាអិម៉ុនដែលជាមនុស្សយន្តរូបរាងឆ្មាមកពីសតវត្សទី២២។ នៅស្រុកកំណើតរបស់អ្នកនិពន្ធ នៅទីក្រុងតាកាអុកា ខេត្តគុយ៉ាម៉ា នៅទីធ្លាដីទំនេរមួយបានលេចរូបរាងតួអង្គក្នុងរឿងនេះឡើង។

©Fujiko F. Fujio Production

ខេត្តហ្វូគឺស៊ិម៉ា "អ៊ុលត្រាម៉ាន"

អ៊ុលត្រាម៉ាន ដែលមកពីណេប៊ូឡា M78 ដ៏ឆ្ងាយ ដើម្បីការពារសន្តិភាពក្នុងសកលលោក បានបំពេញបេសកកម្មនៅទីក្រុងស៊ុកាហ្គាវ៉ា ខេត្តហ្វូគឹស៊ីម៉ា។ វាជាស្រុកកំណើតរបស់អ្នកបង្កើតវីរបុរសអ៊ុលត្រាម៉ាន គឺលោកត្ស៊ឹប៊ូរ៉ាយ៉ា អិអ៊ិជិ ហើយក៏ជាកន្លែងកំណើតរបស់"សារមន្ទីរត្ស៊ឹប៊ូរ៉ាយ៉ា អិអ៊ិជិ" ដែលបង្ហាញពីសមិទ្ធិផល និងការទាក់ទាញរបស់អ្នកដឹកនាំរឿងផងដែរ។

©TSUBURAYA PRODUCTIONS Co., Ltd.

តូក្យូ "ហ្គោជិឡា"

ហ្គោជិឡា គឺជាសត្វចម្លែកដ៏ធំសម្បើមដែលផុសចេញពីសមុទ្រ ហើយបំផ្លាញទីក្រុងនានា ដែលបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងទីប្រជុំជនស៊ីនជូគឺ ទីក្រុងតូក្យូ។ រូបសំណាកក្បាលរបស់ហ្គោជិឡាបានលេចឡើងនៅក្នុងចំណោមអគារក្នុងទីក្រុងដែលជាទិដ្ឋភាពពោរពេញដោយថាមពល ដែលមើលទៅហាក់បីដូចជាសត្វចម្លែកនៅតែបំផ្លិចបំផ្លាញទីក្រុង។

TM & ©TOHO CO., LTD

តូក្យូ "ខ្សាពីតេន ត្ស៊ឹបាសា(មេក្រុមត្ស៊ឹបាសា)"

រឿងភាគម៉ានហ្គាដែលពណ៌នាពីក្មេងប្រុសត្ស៊ឹបាសា អូហ្សូរ៉ា ដែលសកម្មលើកីឡាបាល់ទាត់នៅលើឆាកអន្តរជាតិជាមួយអ្នកចាំទីដ៏ឆ្នើមគឺ ហ្គេនហ្ស៊ុ វ៉ាកាបាយ៉ាស៊ិ។ រូបសំណាកក្មេងប្រុសត្ស៊ឹបាសា ឈរនៅ ខណ្ឌកាត្ស៊ឹស៊ិកា ទីក្រុងតូក្យូ ដែលជាស្រុកកំណើតរបស់អ្នកនិពន្ធ លោក តាកាហាស៊ិ យ៉ុអ៊ីឈិ។

© Yoichi Takahashi / SHUEISHA

ខេត្តតុតតុរី "មេតានតេ កុណាន(អ្នកស៊ើបអង្កេតកុណាន)"

"អ្នកស៊ើបអង្កេតកុណាន" ជារឿងម៉ាន់ហ្គានិយាយពីអ្នកស៊ើបអង្កេតវិទ្យាល័យម្នាក់ បានប្រែរូបរាងកាយក្លាយជាក្មេងប្រុស ដោយសារតែថ្នាំអាថ៌កំបាំងមួយ។ សារមន្ទីរចងចាំ រួមជាមួយរូបសំណាក់តួឯក កុណាន ឈរនៅក្នុងទីប្រជុំជន ហុគឹអេ ខេត្តតុតតុរី ដែលជាស្រុកកំណើតរបស់អ្នកនិពន្ធ លោក អាអុយ៉ាម៉ា ហ្គោស្ស៉ូ។

©Aoyama Gosho/SHOGAKUKAN Inc.

ខេត្តកាណាហ្គាវ៉ា "គិដូ សេនសុិ ហ្គានដាមឹ (មនុស្សយន្តហ្គានដាំ)"

រឿង គិដូ សេនសុិ ហ្គានដាមឹ ពណ៌នាពី ក្មេងប្រុសជំទង់អាមឺរ៉ុ ជាមួយមនុស្សយន្តហ្គានដាំ និងដៃគូប្រយុទ្ធគឺឆារ។ អ្នកទេសចរ អាចទស្សនាមនុស្សយន្តហ្គានដាំ ដែលមានទំហំពិតជាក់ស្តែង និងអាចធ្វើចលនាបាន នៅទីក្រុងយ៉ុកុហាម៉ា ខេត្តកាណាហ្គាវ៉ា។ ការទស្សនាជាសាធារណៈនេះបើករហូតដល់ថ្ងៃទី៣១ ខែមីនា ឆ្នាំ២០២៣។

©SOTSU CO., LTD./SUNRISE

<u>ទំព័រទី១៨៖</u>

រសជាតិជប៉ុន ៖ ពេលវេលាទទួលទាន! កាស៊ឹតេរ៉ា(នំពងទា)㉒

នំដុតដែលមានកំណើតនៅក្នុងទីក្រុងកំពង់ផែដែលចូលចិត្តដោយអ្នកនិពន្ធដ៏ឆ្នើម

រូបថត៖ អារ៉ៃ អាគិកុ

១. "ណាហ្គាសាគិ កាស៊ឹតេរ៉ា" របស់ហាងប៊ុនមុិអុិដុ សុហុនតេន។ ក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំចុងក្រោយនេះ នំកាស៊ឹតេរ៉ា ភាគច្រើនត្រូវបានកាត់ជាចំណិតៗដើម្បីធ្វើឱ្យកាន់តែងាយស្រួលក្នុងការទទួលទាន។

២. "ម៉ុម៉ុ កាស៊ឹតេរ៉ា(នំពងទារូបផ្លែម៉ុម៉ុ)" គឺជាកាស៊ឹតេរ៉ា ស្រោបស្ករផ្អែម ដែលជានំប្រពៃណីរបស់ខេត្តណាហ្គាសាគិ សម្រាប់ពេលប្រារព្ធពិធី។

៣. "វ៉ាហ្គាហាអិ វ៉ា ណិកុ ដិ អារឺ (ខ្ញុំជាឆ្មា)" គឺជាប្រលោមលោកបែបកំប្លែងដែលមាន"គឺរ៉ុណិកុ (ឆ្មាខ្មៅ)"ជាតួឯក ដែលរៀបរាប់អំពីគ្រួសារម្ចាស់ឆ្មា និងមនុស្សជុំវិញ។ រឿងនេះត្រូវបានបោះពុម្ពលើកដំបូងនៅឆ្នាំ១៩០៥។ (ប្រមូលចងក្រងដោយសារមន្ទីរចងចាំសុសិគិណាត្សឹមុិ)

៤. ហាង ប៊ុនមុិអុិដុ សុហុនតេន បង្កើតឡើងក្នុងឆ្នាំ១៩០០ ដែលនៅរក្សារចនាបថបុរាណនៃប្រវត្តិសាស្ត្រហាងនំផ្អែម។ ហាងនំកាស៊ឹតេរ៉ាជាង១០០ហាង មាននៅក្នុងខេត្តណាហ្គាសាគិ។

រូបស្តាំ៖ អ្នកនិពន្ធដ៏ឆ្នើមលោក សុសិគិ ណាត្ស៊ឹមិ ចូលចិត្តនំកាស៊ឹតេរ៉ា។ ចំណុចពិសេសនៃនំកាស៊ឹតេរ៉ា គឺមានរសជាតិផ្អែមមុត និងទន់ល្មើយ។

កាស៊ឹតេរ៉ា គឺជានំពងទាដែលមានរូបរាងដូចអេប៉ុង ធ្វើពីម្សៅ ស៊ុត និងស្ករ ហើយដុតជារាង៤ជ្រុង។ ជាទូទៅវាត្រូវបានលក់ក្នុងប្រអប់មួយ ដោយកាត់ជាចំណិតទទឹងប្រហែល៣សង់ទីម៉ែត្រ ដើម្បីងាយស្រួលពេលទទួលទាន។ នំកាស៊ឹតេរ៉ា មានដើមកំណើតនៅខេត្តណាហ្គាសាគិ ក្នុងតំបន់គ្យូស្យ៊ូ ប្រទេសជប៉ុន។ ស្ថិតនៅចុងភាគខាងលិចនៃប្រទេសជប៉ុន តំបន់នេះបានបើកជាកំពង់ផែពាណិជ្ជកម្មនៅចុងសតវត្សទី១៦ ហើយក្រោយមកវាជាច្រកពាណិជ្ជកម្មតែមួយគត់ក្នុងអំឡុងពេល ស្យូហ្គុំណាតិ តុគឹហ្គាវ៉ា ដែលបិទប្រទេសដោយហាមឃាត់ចរាចរណ៍ និងរឹតបន្តឹងពាណិជ្ជកម្មជាមួយបរទេស។

នំកាស៊ឹតេរ៉ា ត្រូវបានគេនិយាយថាមានប្រភពចេញពីនំដែលណែនាំដោយអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាព័រទុយហ្គាល់ក្នុងសតវត្សរ៍ទី១៦ មុនពេលជប៉ុនបិទប្រទេស។ តែក៏មានការយល់ឃើញថានៅក្នុងប្រទេសព័រទុយហ្គាល់ហៅថា "pão de ló" និងហៅថា "bizcocho" នៅក្នុងប្រទេសអេស្ប៉ាញ។ ប៉ុន្តែទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នំកាស៊ឹតេរ៉ា ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅណាហ្គាសាគិ ក្នុងទសវត្សរ៍ឆ្នាំ១៦២០ ហើយបានរីករាលដាលពាសពេញប្រទេសជប៉ុន។

អ្នកនិពន្ធអក្សរសិល្ប៍ដែលទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនំកាស៊ឹតេរ៉ា គឺ លោក សុសិគិ ណាត្ស៊ឹមិ(១៨៦៧-១៩១៦) ដែលត្រូវបានគេហៅថាជាបិតានៃអក្សរសិល្ប៍ជប៉ុនទំនើប។ លោកសុសិគិ កើតនៅពេលដែលជប៉ុនបញ្ចប់ភាពឯកោរបស់ខ្លួន ហើយចាប់ផ្តើមឈានទៅមុខជាប្រទេសទំនើប ហើយស្នាដៃរបស់លោកបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីជម្លោះដែលកើតចេញពីភាវូបនីយកម្មយ៉ាងឆាប់រហ័សនៃប្រទេសជប៉ុន។ ខ្លួនលោកផ្ទាល់ចូលចិត្តនំផ្អែម ហើយបានធ្វើឱ្យកាស៊ឹតេរ៉ាលេចមុខក្នុងស្នាដៃប្រលោមលោករបស់លោកមួយចំនួន។ ជាក់ស្តែងក្នុងរឿង "វ៉ាហ្គាហាអិ វ៉ា ណិកុ ដិ អារី (ខ្ញុំជាឆ្មា)" លោកបានពណ៌នាដោយកំប្លែងសរសេរពីទស្សនៈឆ្មាគិតអំពីភ្មៀវវ័យក្មេងម្នាក់កំពុងលួចញ៉ាំនំកាស៊ឹតេរ៉ា ខណៈដែលម្ចាស់ផ្ទះនៅឆ្ងាយពីកន្លែងអង្គុយ។

លោក សុសិគិ ក៏បានសរសេរនៅក្នុងកំណត់ហេតុរបស់លោកអំពីពេលដែលលោកបានទៅលេងមិត្តម្នាក់នៅក្យូតុ ហើយទទួលបាននំកាស៊ឹតេរ៉ាជាអំណោយអនុស្សាវរីយ៍។ "ក្រឡេកមើលទៅវត្តប្រាំជាន់(ហ្គុយូណុតូ) ទល់នឹងមេឃនានិទាឃរដូវដ៏កក់ក្តៅ / វង្វេងជុំវិញដោយក្តីស្រលាញ់ចំពោះនំកាស៊ឹតេរ៉ា" វាជាឃ្លាដ៏កក់ក្តៅដែលរំឭកយើងពីលោកសុសិគិបានដើរជុំវិញរាជធានីបុរាណ ជាមួយនំកាស៊ឹតេរ៉ា ដែលគាត់ចូលចិត្តពេញបេះដូង។

លោកណាកាហ្គាវ៉ា យ៉ាស៊ូហិដិ ប្រធានហាងប៊ុនមិអិដុ សុហុនតេន ដែលជាហាងនំកាស៊ឹតិរ៉ា ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងជាយូរមកហើយនៅណាហ្គាសាគិ មានប្រសាសន៍ថា នំកាស៊ឹតិរ៉ាមិនមានរសជាតិដូចសព្វថ្ងៃនេះទេ រហូតដល់ចុងសតវត្សទី១៩ ដែលមិហ្ស៊ឹអាម៉ិ(ទឹកស្ករ)ត្រូវបានបន្ថែមទៅក្នុងគ្រឿងផ្សំ។ "ការបន្ថែមទឹកស្ករនេះធ្វើឱ្យម្សៅ

នំមានសំណើម។ ប្រជាជនជប៉ុនមិនចូលចិត្តសាច់នំស្ងួតនោះទេ។ ដោយការបន្ថែមទឹកស្ករទៅក្នុងម្សៅនំកាស៊ីតិរ៉ា ដែលដើមឡើយជានំរបស់អឺរ៉ុប វាក៏បានក្លាយទៅជានំផ្អែមរបស់ជប៉ុន"។ ដើម្បីធានាបាននូវសាច់នំដែលមានសំណើម ម្សៅត្រូវបានកូរច្រើនដងសូម្បីតែក្នុងអំឡុងពេលដុតនំក៏ដោយ។ ធ្វើបែបនេះទើបធ្វើឱ្យនំឆ្អិនស្មើល្អ និងមានសំណើមសព្វ។

នំកាស៊ីតេរ៉ា ជារឿយៗនៅតែប្រើសម្រាប់ជាអំណោយ និងវត្ថុអនុស្សាវរីយ៍នៅក្នុងប្រទេសជប៉ុននាពេលបច្ចុប្បន្ន។ នំកាស៊ីតេរ៉ានៅតែមានប្រជាប្រិយភាពជាបន្តបន្ទាប់ បើទោះបីជាមានការកើនឡើង និងការធ្លាក់ចុះក្នុងចំណោមនំផ្អែមភាគច្រើនក៏ដោយ។ សៀវភៅ និងអក្សរសិល្ប៍ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងយ៉ាងខ្លាំងពីចំណុចរបត់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រ នឹងបន្តទាក់ទាញប្រជាជនជប៉ុនដោយមិនឱ្យនំនេះបាត់រូបរាងឡើយ។

<u>ទំព័រទី១៩</u>៖

<u>ទំព័រទី២០</u>៖

ដើរកំសាន្តប្រទេសជប៉ុន㉓៖ ម៉ាត់ស៊ុយ៉ាម៉ា

ទីក្រុងដែលពេញទៅដោយកំណាព្យហៃគឺ និងទឹកក្តៅធម្មជាតិ(អុនសេន)

ម៉ាត់ស៊ុយ៉ាម៉ា បានរីកចម្រើនតាំងពីយូរលង់ណាស់មកហើយ ជាទីក្រុងមួយដែលមានប្រភពទឹកក្តៅធម្មជាតិដ៏ល្បីល្បាញបំផុតមួយរបស់ប្រទេសជប៉ុន ហើយជាកន្លែងពិសិដ្ឋសម្រាប់អក្សរសិល្ប៍ និងជាកន្លែងកំណើតរបស់កវីកំណាព្យហៃគឺ គឺលោក ម៉ាសាអុកា ស៊ិគិ។ នៅទីនេះ ជាកន្លែងដែលអានកំណាព្យ ជាមួយពពុះចំហាយទឹកក្តៅឧណ្ហៗ ដែលធ្វើឱ្យអ្នកទស្សនាអាចសម្រាកលំហែយ៉ាងស្រួលជាមួយពេលវេលានេះ។

(រូបថត៖ គីរីហារ៉ា អុសាមឺ PIXTA បណ្ណាល័យរូបថត)

<u>ទំព័រទី២១</u>៖

១. "ដូហ្គុអុនសេនហុនកាន" ត្រូវបានគេនិយាយថាជាគំរូមួយសម្រាប់កន្លែងត្រាំទឹកក្តៅនៅក្នុងស្ទូឌីយ៉ូ ហ្គីប្លី នៃខ្សែភាពយន្តគំនូរជីវចលរឿង"សេនតុ ឈិហ៊ីរ៉ូ ណុ កាអុណាស៊ិ"។ (រូបរាងស្ថាបត្យកម្មខាងក្រៅ សហការជាមួយ "Phoenix"កំឡុងពេល "គម្រោង Dogo Reborn"។ គម្រោងនេះបានបញ្ចប់ហើយ ហើយរូបរាងស្ថាបត្យកម្មខាងក្រៅក៏ផ្លាស់ប្តូរផងដែរ។)

២. "កាមិ ណុ យឺ (ទេពទឹកក្តៅ)" នៅក្នុង"ដូហ្គុអុនសេនហុនកាន"។ ផ្ទាំងគំនូរសេរ៉ាមិចនៃសត្វកុកសមួយគូត្រូវបានបិទជាប់នឹងជញ្ជាំង។ (គិតត្រឹមឆ្នាំ២០២២ ការងារអភិរក្ស និងជួសជុលកំពុងដំណើរការ។ រូបថតដោយទីក្រុងម៉ាត់ស៊ុយ៉ាម៉ា)

៣. "អ៊ីយ៉ុតេត្ស៊ឺ" គឺជារថភ្លើងរត់កាត់ទីក្រុង។ ខ្លះត្រូវបានយកគំរូតាមក្បាលរថភ្លើងដុតអុស។

៤. រូបសំណាកកុកសនៅលើដំបូល "ដូហ្គុអុនសេនហុនកាន"។ វាបានក្លាយជានិមិត្តរូបនៃ "ដូហ្គុអុនសេន"ដោយសារតែរឿងព្រេងនិទានថាសត្វកុកបានព្យាបាលរបួសដោយប្រភពទឹកក្តៅនៅទីនេះ។ (រូបថតដោយទីក្រុងម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា)

៥. "បុតចាន ដានហ្គុ" ត្រូវបានដាក់ឈ្មោះតាមប្រលោមលោករបស់លោក សុសិគិ ណាត្ស៊ុមិ ចំណងជើងថា "បុតចាន" ដែលមានក្នុងទីក្រុងម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា។

<u>ទំព័រទី២២៖</u>

៦. ផ្ទាំងថ្មដែលមានកំណាព្យហៃគឺ របស់លោក ម៉ាសាអុកា ស៊ិគិ ឈរនៅពីមុខស្ថានីយ៍ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា។ "និទាឃរដូវ និងសម័យបុរាណអង្គរ១៥ម៉ឺនកុគឹ(១កុគឹ ប្រហែល១៨០គីឡូក្រាម) ទីក្រុងក្បែរប្រាសាទ"មានន័យធៀបថា រដូវផ្ការីកសម័យបុរាណ ទីក្រុងក្បែរប្រាសាទមានដីធំទូលាយដែលនាំឱ្យទទួលបានស្រូវអង្ករយ៉ាងច្រើន។ កំណាព្យនេះបង្ហាញពីទីក្រុងម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា។

៧. "ហៃគឺ ប៉ុស៊ឹតុ(ប្រអប់ប្រៃសណីយ៍កំណាព្យ)" ត្រូវបានដំឡើងនៅ៩០កន្លែងនៅក្នុងទីក្រុង រួមទាំងនៅបរិវេណប្រាសាទម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា។ ទម្រង់បែបបទសម្រាប់ការបញ្ជូនកំណាព្យទៅក្នុងប្រអប់ប្រៃសណីយ៍មានភាសាផ្សេងៗជាច្រើន។

៨. "ប្រាសាទម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា" ឈរនៅលើភ្នំស៊ីរ៉ុយ៉ាម៉ាដែលមានកម្ពស់១៣២ម៉ែត្រ។ អ្នកអាចមើលឃើញទេសភាពទីក្រុងពីប្រាសាទ។

ទីក្រុងម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា ក្នុងខេត្តអិហ៊ីមុ គឺជាទីក្រុងធំបំផុតនៅក្នុងតំបន់ស៊ិកុគឺ ដែលមានទីតាំងនៅភាគនិរតីនៃប្រជុំកោះជប៉ុន។ បែរមុខទៅសមុទ្រសិតុណៃកៃភាគខាងលិចមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ ហើយតំបន់នេះមានអាកាសធាតុក្តៅពេញមួយឆ្នាំ។ រថយន្តបរយឺតៗតាមដងផ្លូវដោយឆ្លងកាត់កណ្តាលទីក្រុង នៅជុំវិញប្រាសាទម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា ដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើងក្នុងសម័យអេដុ(១៦០៣-១៨៦៨) គឺជាទិដ្ឋភាពប្រចាំថ្ងៃនៅក្នុងទីក្រុងដ៏ស្ងប់ស្ងាត់នេះ។

"ដូហ្គុអុនសេន" គឺជានិមិត្តសញ្ញារបស់ទីក្រុងម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា។ ប្រភពទឹកក្តៅដែលមានប្រវត្តិយូរអង្វែងនេះត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រចំណាស់បំផុតរបស់ប្រទេសជប៉ុន"និហុនស្សូគិ" និងនៅក្នុងរឿងនិទានហ្គេនជិ (មើលទំព័រទី៤) ដែលបានសរសេរក្នុងសតវត្សរ៍ទី១១។ សព្វថ្ងៃ អ្នកទេសចរអាចរីករាយជាមួយ"ដូហ្គុអុនសេនហុនកាន"ដ៏ល្បីល្បាញ ព្រមទាំងកន្លែងងូតទឹកសាធារណៈ និងកន្លែងត្រាំជើងជាដើមផ្សេងៗទៀត។

ប្រសិនបើអ្នកដើរជុំវិញទីក្រុង អ្នកនឹងឃើញគឺហ៊ិ(ផ្ទាំងថ្មដែលមានឆ្លាក់កំណាព្យ)ផ្សេងៗ។ នេះគឺដោយសារតែ ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា"រាជធានីនៃកំណាព្យហៃគឺ" និងជាស្រុកកំណើតរបស់ លោក ម៉ាសាអុកា ស៊ិគិ ដែលជាកវីដ៏ល្បីល្បាញម្នាក់ដែលបានបង្កើតនិន្នាការថ្មីនៃកំណាព្យហៃគឺកំឡុងសម័យមេជិ(១៨៦៨-១៩១២)។ ហៃគឺ គឺជាទម្រង់នៃកំណាព្យដែលមានដើមកំណើតនៅក្នុងប្រទេសជប៉ុន ហើយជាទម្រង់អក្សរសិល្ប៍ដែលបង្ហាញអក្សរសរុបចំនួន១៧ព្យាង្គ ឃ្លានីមួយៗមាន ៥ព្យាង្គ, ៧ព្យាង្គ, និង ៥ព្យាង្គ ដោយតាក់តែងឃ្លាឃ្លោងតាមពាក្យ

រដូវកាល (ពាក្យ ឬឃ្លាដែលបង្ហាញពីរដូវកាលជាក់លាក់មួយ)។ កំណាព្យហៃគឺ ធ្វើឱ្យអ្នកអានគិតពិចារណាអំពីការផ្លាស់ប្តូរនៃរដូវកាលទាំងបួន និងស្តាប់ពីអារម្មណ៍នាពេលនោះ។ កំណាព្យហៃគឺ ជាទម្រង់កំណាព្យខ្លីបំផុតមួយរបស់ពិភពលោក ដែលជាវិធីបង្ហាញទឹកចិត្តរបស់ខ្លួនយ៉ាងសាមញ្ញ បានកំពុងតែពេញនិយមក្នុងចំណោមមនុស្សជំនាន់ក្រោយក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំនេះ។

៩. "ព្រះវិហារអ៊ីយ៉ូហ្ស៊ឺ ហ៊ីកុ ណុ មិកុតុ" ត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅថាជាព្រះវិហារត្ស៊ឹបាគិ(ត្ស៊ឹបាគិជាឈ្មោះផ្កាម្យ៉ាងដែលមានពណ៌ក្រហមស្រស់) ។ បន្ទះឈើនៅព្រះវិហារនេះ សម្រាប់ភ្ញៀវសរសេរពាក្យជូនពរ ឬ សេចក្តីប្រាថ្នា ក៏មានរាងដូចផ្កាត្ស៊ឹបាគិដែរ។

១០. "ស្ថានីយ៍ស៊ិម៉ុណាដា"នៅលើខ្សែរថភ្លើង JR Shikoku Yosan រត់នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រសិតុណៃកៃ។ (រូបថតផ្តល់សិទ្ធិដោយ JR ស៊ិកុគឹ)

១១. អ៊ុឈិកុហ្សា គឺជារោងមហោស្រពឈើដែលសាងសង់នៅដើមសតវត្សរ៍ទី២០។ (រូបថតផ្តល់សិទ្ធិដោយក្រុងអ៊ុឈិកុ)

<u>ទំព័រទី២៣</u>៖

១២,១៣. "10FACTORY" ជាកន្លែងដែលអ្នកអាចភ្លក់រសជាតិទឹកក្រូចច្របាច់ជាច្រើនប្រភេទដូចជាទឹកក្រូចអ៊ុនស្ស៊ូ និងអ៊ិយ៉ុកាន

១៤. ណាបិយ៉ាគិ អ៊ុដុន(ស៊ុបឆ្នាំងដីមីអ៊ុដុន) មាននៅភោជនីយដ្ឋាន កុគុរិ។ ជាធម្មតាស៊ុបមីនេះតែងកំណាត់ក្នុងបញ្ជីម្ហូបរួមជាមួយអ៊ិណារិហ្ស៊ឺស៊ិ (បាយស៊ូស៊ីស្រោបតៅហ៊ូបំពង) រូបនៅខាងឆ្វេង។

១៥. តៃមិស៊ិ ចម្អិនក្នុងឆ្នាំងដី នៅភោជនីយដ្ឋានអាកា។

ប្រសិនបើអ្នកចាប់អារម្មណ៍លើកំណាព្យហៃគឹ នោះជាការសប្បាយរីករាយបើអ្នកសាកល្បងតែងកំណាព្យមួយ។ សម្រាប់ភាសាបរទេស ក្បួនតាក់តែង គឺត្រូវប្រើ១៧ព្យាង្គ។ ក្រឡេកមើលទិដ្ឋភាពជុំវិញអ្នក ហើយព្យាយាមពណ៌នាទេសភាពនោះដោយប្រើពាក្យនៃរដូវកាល។ អ្នកក៏អាចដាក់កំណាព្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកទៅកាន់"ហៃគឺប៉ុស៊ឹតុ (ប្រអប់ប្រៃសណីយ៍កំណាព្យ)" ដែលបានបង្កើតឡើងនៅកន្លែងផ្សេងៗក្នុងទីក្រុងម៉ាត្ស៊ឺយ៉ាម៉ាបានដែរ។ កំណាព្យនោះ នឹងត្រូវត្រួតពិនិត្យដោយគណៈកម្មាធិការជ្រើសរើស ហើយកវីដែលឈ្នះរង្វាន់ នឹងទទួលបានកាដូអនុស្សាវរីយ៍។ កំណាព្យហៃគឺ ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសជាភាសាបរទេសកំពុងកើនឡើង ដូច្នេះសូមសាកល្បងកុំបីខាន។

ប្រសិនបើដើរបន្តិចនៅកណ្តាលទីក្រុង អ្នកនឹងបានឃើញព្រះវិហារអ៊ីយ៉ូហ្ស៊ឺ ហ៊ីកុ ណុ មិកុតុ ដែលឧទ្ទិសដល់ អាទិទេព អិហ៊ីមុ ណុ មិកុតុ ដែលជាព្រះនៅក្នុងទេវកថារបស់ជប៉ុន និងជាប្រភពដើមនៃឈ្មោះខេត្តអិហ៊ីមុ។ ត្ស៊ឹបាគិម៉ាត្ស៊ឺរិ (ពិធីបុណ្យផ្កាត្ស៊ឹបាគិ) ដែលត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅអំឡុងខែកុម្ភៈជារៀងរាល់ឆ្នាំ គឺបុណ្យប្រពៃណីមួយរបស់អ្នកស្រុកទន្ទឹងរង់ចាំការមកដល់និទាឃរដូវ។ លើសពីនេះទៀត ប្រសិនបើអ្នកជិះរថភ្លើងជាងមួយម៉ោងចេញទៅ

ក្រៅក្រុង អ្នកនឹងទៅដល់ស្ថានីយ៍ស៊ិម៉ុណាដា ជាមួយនឹងទិដ្ឋភាពនៃមហាសមុទ្រដ៏អស្ចារ្យ និង"អ៊ុឈិកុហ្សា" ដែលជារោងមហោស្រពដែលបានសាងសង់ប្រហែលកាលពី១០០ឆ្នាំមុន។

ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា ក៏មានអាហារពិសេសៗជាច្រើននៅក្នុងស្រុកផងដែរ។ តំបន់នេះគឺជាកន្លែងផលិតផ្លែក្រូចជប៉ុន(មិកាន)ដ៏ធំបំផុតមួយនៅក្នុងប្រទេសជប៉ុន ហើយម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា ក៏បានផលិតនូវទឹកក្រូចច្របាច់ថ្មីៗពីផ្លែក្រូចក្នុងតំបន់នេះ ដែលត្រូវបានគេដឹងថារសជាតិមានតុល្យភាពជូរផ្អែមយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។ ម្ហូបពិសេសមួយទៀតរបស់ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា គឺ "តៃម៉ិស៊ិ" ជាបាយចំហុយជាមួយត្រីតៃ ដែលបានមកពីក្នុងសមុទ្រសិតុណៃកៃ។ ម្យ៉ាងទៀតអ្នកប្រហែលជាចង់ទទួលទាន"ណាបិយ៉ាគិ អ៊ុដុន(ស៊ុបឆ្នាំងដីមីអ៊ុដុន)" ដែលជាស៊ុបមីអ៊ុដុងក្តៅៗដោយប្រើទឹកជាស៊ិផ្អែម(អាម៉ៃដាស៊ិ)ដ៏ឈ្ងុយឆ្ងាញ់។

សូមរីករាយនឹងទេសភាព និងរសជាតិពេលដើរកំសាន្តជុំវិញទីក្រុង ហើយរំលឹកពេលវេលាដែលមិនអាចបំភ្លេចបានដោយការសរសេរកំណាព្យហៃគឹ សម្រាប់ការចងចាំពិសេសបន្ថែមនៃការធ្វើដំណើររបស់អ្នកទៅកាន់ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា។

ផែនទីតំបន់ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា (សូមមើលរូប)

១. ដូហ្គុអុនសេនហុនកាន

២. ប្រាសាទម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា

៣. ព្រះវិហារអ៊ីយ៉ូហ្ស៊ឹ ហ៊ីកុ ណុ មិកុតុ

៤. ភោជនីយដ្ឋានកុតុរិ

៥. 10FACTORY

៦. ភោជនីយដ្ឋានអាកា

. មធ្យោបាយធ្វើដំណើរ៖ ពីព្រលានយន្តហោះហាណេដា ទៅកាន់ព្រលានយន្តហោះម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា គឺប្រហែល ១ម៉ោងកន្លះ តាមយន្តហោះ។

ពីព្រលានយន្តហោះម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា ទៅកាន់ស្ថានីយ៍ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា គឺប្រហែល១៥នាទីដោយរថយន្តក្រុង។

. ទំនាក់ទំនងព័ត៌មាន សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រទេចរណ៍ផ្លូវការរបស់ម៉ាត្ស៊ុយ៉ាម៉ា

https://en.matsuyama-sightseeing.com/

ទំព័រទី២៤៖ **វត្ថុអនុស្សាវរីយ៍របស់ជប៉ុន៖ ㉔**

រូបភាពដោយ ហុនហ្គុ ជិន

ប៊ិចកែវ មានដើមកំណើតនៅប្រទេសជប៉ុន! ស្រស់ស្អាត និងងាយស្រួលប្រើ!

សរសេរកំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃ ឬសំបុត្រទៅមិត្តភក្តិដោយប្រើប៊ិច និងទឹកខ្មៅដែលអ្នកចូលចិត្ត។ សព្វថ្ងៃនេះ ការសរសេរអក្សរនៅលើឧបករណ៍ឌីជីថលបានក្លាយជារឿងធម្មតា ហើយមនុស្សកាន់តែច្រើនកំពុងស្វែងរកភាពរីករាយក្នុងការសរសេរដោយដៃ។ ប៊ិចកែវ គឺជាការបន្ថែមពណ៌ទៅក្នុងពេលវេលាពិសេសរបស់អ្នក ។

ប៊ិចនេះមិនត្រឹមតែស្រស់ស្អាតប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអាចប្រើប្រាស់បានយ៉ាងងាយស្រួលថែមទៀតផង។ អ្នកអាចសរសេរអក្សរបានយ៉ាងរលូនដោយមិនចាំបាច់ខំប្រឹង និងរក្សាទឹកប៊ិចបានល្អ។ អ្នកអាចផ្លាស់ប្តូរទឹកប៊ិចបានយ៉ាងងាយស្រួលដោយគ្រាន់តែលាងជម្រះជាមួយនឹងទឹក ហើយជូតឱ្យស្ងួត ដូច្នេះអ្នកអាចរីករាយជាមួយនឹងពណ៌ផ្សេងៗទៅតាមអារម្មណ៍ និងគោលបំណងរបស់អ្នក។ ភាពរីករាយពិតប្រាកដមួយនៃប៊ិចកែវនេះ គឺអ្នកអាចមើលឃើញទឹកប៊ិចនៅចុងប៊ិច ដែលមានពណ៌យ៉ាងរស់រវើក។

ប៊ិចកែវត្រូវបានគេនិយាយថា ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសិប្បកររកណ្តឹងខ្យល់នៅដើមសតវត្សរ៍ទី២០។ ដំបូងឡើយមានតែសំបកធ្វើពីកែវប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែទីបំផុតរាងកាយប៊ិចទាំងមូលក៏ធ្វើពីកែវទាំងអស់ ហើយវាបានក្លាយទៅជាឧបករណ៍សរសេរដ៏ស្រស់ស្អាតដូចការងារសិល្បៈមួយ។ ប៊ិចនីមួយៗត្រូវបានសិប្បករធ្វើដោយដៃ ដូច្នេះហើយមិនមានរាង ឬពណ៌ដូចគ្នាទេ។ ប៊ិចកែវមួយអ្នកអាចជួបតែម្តងក្នុងមួយជីវិតទេ។ ស្វែងរកប៊ិចកែវពិសេសដែលទាក់ទាញភ្នែករបស់អ្នក ហើយរីករាយក្នុងការកាន់សរសេរប៊ិចមួយដើមនោះ។

ផ្នែកឆ្វេងខាងក្រោម: ចំនួនចង្អូរនៅចុងប៊ិចមានពី៨ ទៅ១២ចង្អូរ។

ផ្នែកស្តាំខាងលើ: នៅពេលជ្រលក់ចុងប៊ិចទៅក្នុងទឹកប៊ិច ពេលនោះទឹកប៊ិចនឹងបឺតចូលទៅក្នុងចង្អូរចុងប៊ិច។

ផ្នែកស្តាំខាងក្រោម: ជ្រលក់ទឹកប៊ិចម្តង អ្នកអាចសរសេរកាតប៉ុស្តាល់បានមួយសន្លឹក។

ទស្សនាវដ្តី "និប៉ុនិកា" លេខ៣៣
បោះពុម្ពផ្សាយដោយក្រសួងការបរទេសជប៉ុន
២-២-១ កាស៊ឹមិហ្គាសិគិ សង្កាត់ជិយ៉ូដា ទីក្រុងតូក្យូ ១០០-៨៩១៩ ប្រទេសជប៉ុន
គេហទំព័រផ្លូវការរបស់ក្រសួង https://www.mofa.go.jp/
គេហទំព័រដែលផ្តល់ព័ត៌មានអំពីជប៉ុន https://web-japan.org/